

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 7304

гр. София, 29.08.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в закрито заседание на 29.08.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

като разгледа дело номер **1624** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от ГПК, вр.чл.144 от АПК.

Образувано е по молба с вх.№24640/30.06.2023 година по регистъра на АССГ, подадена от процесуалния представител на ЗС СО-юрк.Д., с искане постановеното по делото решение да бъде допълнено, като се присъди юрисконсултско възнаграждение. С отговора по чл.248, ал.2 ГПК, вр.чл.144 АПК пълномощникът на жалбоподателите-адв.К. оспорва допустимостта на молбата по съображения, че ЗС не е представила списък на разноските по чл.80 ГПК. Евентуално, ако съдът приеме молбата за допустима, аргументира присъждането на възнаграждение в минимален размер.

За да се произнесе, съдът излага следното:

Искането е подадено в срока за оспорване на решението и от легитимирана страна.

Претенцията за разноски, макар и обусловена от разрешаване на повдигнатия спор, има относителна самостоятелност, тъй като отговорността за разноски не е правна последица, по която съдът дължи служебно произнасяне, а въпрос, по който се произнася, само, след като бъде сезиран. В чл. 248, ал. 1 ГПК е предвидено, че съдът по искане на страната може да допълни или да измени решението в частта му за разноските. Следователно текстът разграничава две хипотези, свързани с промяна на вече постановения съдебен акт в частта му, с която е определена отговорността за разноски, установени като изключение от правилото на чл. 246 ГПК.

Аналогично на чл. 250 ГПК, първата хипотеза на чл. 248, ал. 1 ГПК обхваща случаите, при които съдът не се е произнесъл по иначе валидно заявено и прието искане за разноски. При втората хипотеза на чл. 248, ал. 1 ГПК, след като съдът е определил дължимите разноски, е налице искане от страната те да бъдат приведени в съответствие с нейното твърдение за осъществяването им, което искане не е за допълнително произнасяне, а за изменение в размера на вече присъденото. По тази причина и правната последица, установена с чл. 80, изр. 2 ГПК, настъпва само по

отношение на изменението на решението в частта му за разноските, но не и по отношение на неговото допълване каквото е процесното искане (т.8 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК).

По изложените съображения съдът приема искането за допустимо.

Разгледано по същество, искането е основателно.

Касае се за случай, при който съдът не се е произнесъл по иначе валидно заявено (с писмения отговор на жалбата-л.170 по делото) искане за разноси. Разгледаната правна характеристика на допълване на съдебния акт в обсъжданата част е процесуален способ за отстраняване непълноти при формиране волята на съда.

Като съобрази предмета на делото, който се отличава с по-висока от типичната за този вид дела фактическа и правна сложност, проявената процесуална активност, обема и качество на осъществената защита (депозирание на писмен отговор по жалбата и участие в едно от общо 4-те съдебни заседания на процесуалния представител на ЗС), съдът намира, че дължимото юрисконсултско възнаграждение следва да се определи над минималния размер от 100 лева, установен в чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 150 лева.

Воден от гореизложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ДОПЪЛВА Решение №4267/27.06.2023 година, постановено по адм .дело №1624/2022 година по описа на АССГ, като:

ОСЪЖДА, на основание чл.143, ал.4 АПК, К. И. Г. с ЕГН [ЕГН], С. И. Д. с ЕГН [ЕГН] и Л. П. П. с [ЕГН] да заплатят на Столичната община сумата в размер на 150 (сто и петдесет) лева, юрисконсултско възнаграждение.

Определението може до бъде обжалвано чрез АС София- град пред Върховния административен съд в 7-модневен срок от съобщаването му.

Определението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него.

СЪДИЯ: